

[Formanden]

Efter at tingets 2. næstformand, Povl Brøndsted, midlertidigt er udtrådt af Tinget som følge af bevilget orlov, har Venstres folketingsgruppe udpeget Ivar Hansen til at indtræde i præsidiets som Tingets 2. næstformand.

Den første sag på dagsordenen var:

1) Spørgsmål om meddelelse af orlov til og indkaldelse af stedfortræderen for folketingsmedlem Tinning (VS).

Formanden:

Den pågældende har søgt orlov i henhold til forretningsordenens § 42, stk. 3, litra a, jf. stk. 5, på grund af midlertidig udsendelse i offentligt hverv.

Hvis ingen gør indsigelse, vil jeg betragte det som vedtaget, at der meddeles den pågældende orlov som ansøgt fra og med den 4. november 1986, og at stedfortræderen indkaldes som midlertidigt medlem. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

2) Indstilling fra udvalget til valgs prøvelse.

Forhandling

Annelise Gotfredsen (KF):

Folketinget har nu vedtaget at meddele orlov til 1 medlem og at indkalde stedfortræderen.

Som ordfører for udvalget til valgs prøvelse skal jeg tillade mig at gøre indstilling om, at stedfortræderen godkendes som midlertidigt medlem af Folketinget.

Hr. Tinning er valgt i Fyns Amtskreds, og i anledning af hans orlov indkaldes 3. stedfortræder for Venstresocialisterne i denne amtskreds, pædagogmedhjælper *Jesper Kinch-Jensen*, idet såvel 1. stedfortræder, kemiker Jens Karl Jensen, som 2. stedfortræder, maskinarbejder Lene Junker, ikke ønsker at indtræde som midlertidigt medlem under denne orlov.

Udvalget til valgs prøvelse har i et møde i dag behandlet denne sag, og jeg kan herefter på udvalgets vegne afgive følgende:

Indstilling

Pædagogmedhjælper Jesper Kinch-Jensen godkendes som midlertidigt medlem af Folketinget fra og med den 4. november 1986.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Udvalgets ovennævnte indstilling vedtoges enstemmigt med 103 stemmer.

Den næste sag på dagsordenen var:

3) Spørgsmål om fremme af forespørgsel nr. F 7:

Forespørgsel til udenrigsministeren [om samarbejdet mellem de europæiske stater i de forskellige internationale institutioner, særlig i relation til Europarådet].

Af Lasse Budtz (S), Hagen Hagensen (KF), Bjørn Elmquist (V), Pelle Voigt (SF), Bernhard Baunsgaard (RV) og Arne Melchior (CD).

(Forespørgslen anmeldt 28/10 86).

Formanden:

Hvis ingen gør indsigelse mod fremme af denne forespørgsel, betragter jeg Tingets samtykke hertil som givet. (Ophold). Det er givet.

Den næste sag på dagsordenen var:

4) Forespørgsel nr. F 4:

Forespørgsel til ministeren for kulturelle anliggender:

»Hvilke besparelser agter ministeren at foretage på de kulturelle budgetter for finansåret 1987?«

Af Poulsgaard (FP) m.fl.

(Forespørgslen anmeldt 10/10 86. Fremme af forespørgslen vedtaget 16/10 86).

Begrundelse

Poulsgaard (FP):

Vi er naturligvis fuldstændig klar over i Fremskridtspartiet, at kulturministeren ikke agter at spare så meget som én krone på de aktuelle budgetter, og vi er endda også klar

[Poulsgaard]

over, at kulturministeren og Folketingets flertal tværtimod ønsker at øge udgifterne til kulturelle formål. Men for os er det simpelt hen ufatteligt, at en regering, der pålægger befolkningen den ene afgift efter den anden, kartoffelfest, og hvad man ellers foretager sig, ikke vil være med til at se på de kulturelle budgetter, der nu er oppe på over 3,3 mia. kr. Det er simpelt hen ufatteligt, at man har et flertal her i Folketinget, der er sådan ude af trit med det flertal, der er i befolkningen.

Men at vi har brug for en kulturdebat, er i hvert fald klart.

Undervisningsministeren har for nylig efterlyst kulturel oprustning. Det Kongelige Teaters økonomi skal kulegraves af Rigsrevisionen. Man vil have dannet forfatterskoler. Som om man kan uddanne folk på en skole til at skrive! Danmarks Radio agter at ansætte 100 nye medarbejdere til en pris af 20 mill. kr., og det i en tid, hvor nærradioerne stjæler lyttere fra Danmarks Radio; så burde Danmarks Radio selvfølgelig gå den anden vej og skære ned. Vi kriminaliserer folk, der via parabolantener tager udenlandsk fjernsyn ned. Der er nok at gå i gang med.

Jeg vil slutte denne begrundelse med følgende:

Under den tyske besættelse af Danmark var det forbudt at lytte til de allieredes radioudsendelser, selv om det var teknisk muligt. Under Schlüterregeringen er det forbudt at modtage tv-signaler fra udenlandske satellitter, selv om det er teknisk muligt. Hvem sagde personlig frihed?

Besvarelse

Ministeren for kulturelle anliggender (H. P. Clausen):

Jeg må give hr. Poulsgaard ret i, at det ikke er regeringens hensigt at spare på de kulturelle budgetter. Tværtimod har vi også på det kommende budget foretaget en beskedne forøgelse af budgettet i forhold til en opregning, som jo skal foretages i henhold til det, som er pålagt os af et flertal i Folketinget, og som vi også efterlever.

Jeg mener heller ikke, at vi skal spare på dette område, fordi det trods alt ikke er så forfærdelig store penge, der anvendes. Jeg ved ikke, hvor tallet over 3 mia. kr. kommer fra. Jeg ved, at der på mit budget for 1987 står 1,7 mia. kr., som er det, jeg har at bruge

på de kulturelle udgifter, der skal afholdes inden for Ministeriet for Kulturelle Anliggenders ramme. Denne bevillingsramme, som er afsat på finanslovsforslaget for finansåret 1987, er netop udtryk for, hvad regeringen under hensyn til den samlede økonomiske situation finder det muligt at tildele det kulturelle område for dette finansår.

Vi er faktisk interesserede i, at kulturen får den støtte, som er udtrykt i tallene i finanslovsforslaget og i den fordeling, der er af dem, for vi er af den opfattelse, at kultur er nødvendig i et samfund som det, vi har. Kultur er en nødvendig forudsætning for, at det enkelte menneske kan finde sin identitet, at samfundet kan have sin identitet som samfund. Kulturen er en væsentlig del af vores hverdag, og derfor går vi ind for den kulturpolitik, som er dækket af det finanslovsforslag, som er kendt.

Der er i den samlede ramme også indbygget en reel mindre rammeudvidelse, så hr. Poulsgaard har ret i, at vi ikke blot ikke vil skære ned, men også har udvidet i forhold til finansloven for 1986. Jeg ved godt, at det ikke glæder hr. Poulsgaard og dem, der har stillet denne forespørgsel, men forhåbentlig glæder det andre her i salen.

Under alle omstændigheder er den bevillingsramme, der er afsat for 1987, udtryk for, at regeringen efterlever den dagsorden, jeg nævnte for et øjeblik siden, og som er vedtaget af et flertal her i Tinget, og hvorefter Kulturministeriet skal friholdes for de rammebesparelser, som de fleste andre ministerier må indrette sig på i disse år.

Det er ikke ensbetydende med, at der ikke inden for ministeriets samlede ramme er foretaget besparelser på visse områder med henblik på at styrke aktiviteterne på andre fronter. Sådanne omprioriteringer er efter min mening nødvendige i et vist omfang for at sikre, at kulturlivet ikke stagnerer.

Jeg vurderer det sådan, at den totale bevillingsramme, som er afsat til Kulturministeriet på finanslovsforslaget for 1987, er rimelig. Den er bestemt ikke rigelig, og jeg har derfor ikke planer om at komme med besparelsesforslag til det samlede kulturelle budget for finansåret 1987.

Det må være mit svar på forespørgslen.

Forhandling

Poulsgaard (FP):

Man må da altid sætte pris på folk, der fatter sig i korthed.

På den anden side kunne man nok undre sig lidt over, så kort et svar man fik fra kulturministeren. Jeg havde ikke regnet med at få et positivt tilsagn, men jeg havde dog egentlig regnet med, når vi har en konservativ kulturminister, at man havde snakket lidt om privatisering og om, hvorvidt der ikke var mulighed for at bruge bevillingen bedre eller på anden måde, altså se lidt på sagen. Men nej, det kører, ligesom det kørte under den socialdemokratiske regering. Der er ikke sket ændringer, snarere tværtimod.

Ministeren undrede sig over, hvor jeg havde det tal fra, godt 3,3 mia. kr., som jeg nævnte i min begrundelse for forespørgslen. Det har jeg fra Danmarks Statistik. I modsætning til mange andre herinde regner jeg også bibliotekerne for et kulturområde, og hvis vi tager de penge, vi bruger på biblioteker, dvs. godt og vel 1,9 mia. kr., altså lige ved 2 mia. kr. til biblioteker, og så kulturstøtte i øvrigt, dvs. 1,4 mia. kr., så er vi altså et godt stykke over de 3 mia. kr. Det er ikke småpenge, vi opererer med.

Det Kongelige Teater har ifølge finansloven for 1986 driftsudgifter på 201 mill. kr. godt og vel, men man regner kun med, at man kan få indtægter på 29 mill. kr. Det er simpelt hen en syg virksomhed; den burde saneres, den burde lukkes, nøglen burde drejes om. Ellers skulle man da følge Steen Danø og udleje den om sommeren også. Det kunne man, f.eks. når man betænker, at vi er oppe på langt over 400 kr. i tilskud til hver solgt billet i Det Kongelige Teater. Hvor mange timer skal det ikke knokles for at betale bare det? I den situation er det simpelt hen ufatteligt, at kulturministeren er så kortfattet, som han er her i dag.

Vi har mange ting, vi gerne vil have taget fat på. Vi har hele parabolantenneproblematikken. Kære politikere, samtlige antenneforeninger i det frie Danmark praktiserer monopolmisbrug, fordi vi har en regering, der fastholder det monopol, som telefonselskaberne har. Nu ved jeg godt, at man snakker om, at det skal være tilladt at tage satellit-tv ned via disse parabolantenner, men det er kun i de områder, hvor man ikke kan tage det ved hjælp af hybridnettet. Det er ufatteligt, at en

regering, der kalder sig liberal, kan blive ved med at forsvare den slags politik.

Det er også ufatteligt, at undervisningsministeren kan udtale: der er ingen ende på, hvor meget man kan låne på bibliotekerne. Man kan sågar låne tegneserier, selv om de ikke just yder noget voldsomt bidrag til den kulturelle oplysning her i landet. Det siger undervisningsministeren til Jyllands-Posten søndag den 2. november 1986, og det har undervisningsministeren da ret i. Det er simpelt hen ufatteligt, at man kan blive ved med at låne tegneserier, men se, om man vil gøre noget ved det! Nej, bevillingerne skal øges i stedet for.

Jeg har sagt det før: det var simpelt hen en genistreg af statsministeren at udnævne den nuværende kulturminister, for der var ingen af de politikere, der sidder i Folketinget for Det Konservative Folkeparti, der kunne indtage stolen, for de Konservative indtog en meget fornuftig holdning til sådanne ting som musikudlån, og hvad ved jeg, der foregik på bibliotekerne, dengang de var i opposition vel at mærke. De sagde nej til det, men denne kulturminister, ikke nok med, at han øger bevillingerne, nu skal vi også til at låne videoer på bibliotekerne; der er forsøgsordninger i gang med udlån af videoer. Hvor er grænsen? Hvor er det sociale islæt i, at man skal kunne låne videoer og den slags ting?

Man skærer ned på alle mulige andre områder, men på ét eneste område skal der ikke skæres ned, på det kulturelle. Hvis man ser på den måde, man laver film på her i landet, er det jo simpelt hen ufatteligt, hvor mange penge man pøser ud. Man giver penge til nogle filmkonsulenter, man giver penge til en instruktør, og hvad kommer der ud af det? Makværk, mange gange. Det er jo rystende, når man tænker på de arbejdstimer, der skal til for at finansiere den slags ting. Man har jo ikke i de sidste 15 år lavet en ordentlig dansk film, men vi bliver ved med at pøse penge ud fuldstændig ukritisk. Der kan ikke spares, siger ministeren, bevillingerne skal øges.

I den forbindelse må man sige, at overkulturministeren, hr. Bernhard Baunsgaard, har haft indflydelse, så det batter noget. Men jeg tror ikke, de radikale husmænd og alle de dér er helt sikre på, at det er den rigtige kulturpolitik, der bliver ført. Ja, man kan smile

[Poulsgaard]

hånligt, for man har jo flertal herinde, men jeg tror ikke, den arbejdsmand, der læser om de kunstnere, der får livsvarige hædersgaver på 62.000 kr., går og smiler ad det, for de kunstnere, der får det, er i hvert fald ikke kunstnere, der har gjort sig bemærket. Det er ikke kunstnere, som offentligheden kender, det er bare dem, der har de rigtige forbindelser, og de får så den kunststøtte.

Dette at have de rigtige forbindelser er jo meget værd i kulturpolitikken. Vi ser det gang på gang. Vi har set det ved indsamlingen til fordel for Flygtning 86, hvor disse kunstnere optrådte gratis, og det er jo så evig skønt. Det er da så pænt af de mennesker, at de gør det gratis. De gør det uden vederlag, de får ikke en øre for det. Nej, det gør de ikke den dag, men hvad får de? De bliver skrevet op i Danmarks Radios store ordrebog, og så vælter orderne ind til dem bagefter.

Men der var f.eks. en restaurant i hr. Helge Sanders valgkreds, der ville lave en aften til fordel for præsten i Seem, Søren Krarup, for at støtte ham lidt. Hvad gjorde den restaurant i hr. Helge Sanders valgkreds? Ja, den ringede til en masse kunstnere. Hvad sagde disse kunstnere? De sagde: vi er enige med den præst dernede i Seem, men er I rigtig kloge? Tror I, at vi tør optræde her til fordel for Søren Krarup? Så er vi simpelt hen boykottede. Der er ikke én, der ville have os, hverken i Danmarks Radio eller i Arte, eller hvad de hedder, alle disse organisationer, der lever af at have sugerøret nede i statskassen, og så kan vi intet arbejde få.

Så langt er vi kommet, kære venner, med jeres statsstøtte og statsdirigering af kulturlivet, at folk simpelt hen siger nej til at optræde. De tør ikke, for man rammer dem på brødet. Det skulle man tænke en lille smule over i stedet for bare at sige, at det er det sædvanlige fremskridtspjat.

Kulturministeren er selv en lille smule skyld i denne debat. Den var nu nok kommet alligevel, for kulturministeren udtalte jo, dengang det ulyksalige ministerium fyldte 25 år, at nu var det slut med den folkelige modstand mod kulturlove. Der var ingen modstand, Fremskridtspartiet var færdigt, Rindal var færdig, der var ingen folkelig modstand. Jeg vil med denne debat fortælle kulturministeren, at der stadig væk er folkelig modstand, men man har jo effektivt kvalt al

modstand, når de, der har lidt at sige, er nødt til at synge med på melodien »Her går det godt, fru kammerherreinde«. Hvis folk går imod, bliver de simpelt hen ramt på deres levebrød.

Jeg synes, en konservativ kulturminister burde betænke det, når man ellers snakker så meget om frihed.

Jeg håber, at den debat, vi nu skal i gang med, måske i det mindste kunne få ministeren til at tænke sig om en ekstra gang, i det mindste kunne få ministeren til at gå hjem og se efter i det kæmpebudget, den kæmpeadministration, der er, om der ikke er mulighed for at spare. Er alle de rejser, der foretages for Det Kongelige Teater, nødvendige? Er det nødvendigt, at man skal pensionere balletdamer, når de er 40 år? Kunne man ikke godt finde noget andet arbejde til dem? Jeg tror, der er en ufattelig masse steder, hvor der virkelig kunne spares.

En ting kan ministeren og jeg i hvert fald blive enige om, og det er, at kulturlivet i Danmark skal blomstre, og at vi skal have et rigt kulturliv. Men jeg troede også, vi kunne blive enige om, da ministeren repræsenterer de Konservative, at det er det frie initiativ, der gør, at man får det store udbud, at man får de mange tilbud. Men vi har kvalt det frie initiativ i statsstyring og statsdirigering, og derfor sidder vi i hængedyndet. Så bliver det til sådan noget som »Klikk«, og jeg ved ikke hvad, fjernsynet sender ud. Alle kulturpaver falder jo over hverandre i lutter rørelse og henrykkelse over det, men den menige mand kan godt se, hvad der er skidt, og hvad der er kanel.

Jimmy Stahr (S):

Forespørgslen lyder:

»Hvilke besparelser agter ministeren at foretage på de kulturelle budgetter for finansåret 1987?«

Jeg synes, det er en udmærket formulering af et spørgsmål, der kunne stilles i kulturudvalget eller i finansudvalget, og som vel for øvrigt allerede er stillet. Jeg mener derimod ikke, det kan bruges som udgangspunkt for en seriøs debat, og når jeg hører hr. Poulsgaard her fortælle om det »kæmpebudget«, som Kulturministeriet råder over, så synes jeg, at det bliver helt latterligt.

[Jimmy Stahr]

Socialdemokratiet mener ikke, at der skal foretages besparelser; tværtimod.

Annelise Gotfredsen (KF):

På Det Konservative Folkepartis vegne kan jeg udtale, at heller ikke vi mener, at der kan foretages yderligere besparelser på det kulturelle område.

Vi er naturligvis økonomisk ansvarsbevidste, men med den voksende fritid og den rodløshed ikke mindst hos børn og unge, som den teknologiske udvikling medfører, er kulturlivet – og jeg mener her kulturlivet i bredeste forstand, fra det kirkelige over undervisning til underholdning i fest og alvor, kunst og finkultur i de snævrere detaljer – den støttepille, som kan give sammenhæng i vores hverdag, give en fællesfølelse, som er nødvendig.

Naturligvis kan meget kulturliv klare sig alene uden støtte, og det er måske ikke den ringeste del af det, men det skal i hvert fald lyde som et krav fra os, at kulturlivet rummer den størst mulige frihed for den enkelte, og hermed tænker jeg også på de enkelte lokale områder. Frihed også til at sige ja eller nej. Også til at sige nej til de videoforanstillinger, som hr. Poulsgaard var så meget imod.

Man kan sige ja eller nej, og det bliver også gjort i rigt omfang, men der er trods alt et stort område, som må have støtte af den ene eller den anden art, om ikke af anden grund så for at sikre den kvalitet, som er en nødvendig inspiration for de mange udøvere, hvad enten det nu er eliteidræt, teater, musik eller kunst osv.

En anden overskrift for vor kulturpolitik er kvalitet.

Endvidere ønsker vi støtte til de kulturbevarende institutioner, til vore kunstskatte, vore historiske minder. I denne forbindelse vil jeg nævne de miljøforanstaltninger, som man nu skaber mulighed for. Det vil ikke mindst komme bevaringen af kulturmindeerne til gode, at man nu hindrer uheldige luftarter i at fortære vore kulturminde, og vi er meget tilfredse med denne bivirkning af miljøpolitikken.

Endelig er vi enige i den kulturformidling, som vi skal diskutere i forbindelse med næste punkt på dagsordenen, og jeg mener, at den ramme, som nu engang er fastlagt, og

udmøntningen i prioritering inden for rammerne for vore kulturelle institutioner på langt de fleste områder er i god overensstemmelse med de holdninger, som Det Konservative Folkeparti kan gå ind for.

Vi må derfor erklære os totalt uenige i hr. Poulsgaards tale.

Helge Sander (V):

Først og fremmest tak til kulturministeren for svaret. Jeg er overbevist om, at det var et oprigtigt svar fra ministeren, men derudover var det også et svar, som er helt i overensstemmelse med den dagsorden, som skal efterleves, så derfor var det jo ret ligetil.

Men når det er sagt, vil jeg da gerne udtrykke en vis skuffelse over for hr. Poulsgaard. Når man nu har hørt, med hvilken ildhu han har begrundet forespørgslen, så synes jeg, at den for det første har et meget beskedent omfang, men også bærer præg af meget beskedent forberedelse. Der er jo altid mulighed for og ret til at hejse den politiske fane her i Folketinget, men jeg synes nok, man må stille krav om, at det sker efter et lidt mere grundigt og overbevisende forarbejde.

Bl.a. hører vi, at hr. Poulsgaard nævner nogle tal. Jeg ved ikke, hvordan de er sat sammen, men i hvert fald er det tal, som jeg har svært ved at se passer, hverken i den ene eller i den anden retning, for hvis vi tager alle kulturaktiviteter på landsplan med, både stat, amter og kommuner, så er det formentlig noget større – og heldigvis, vil jeg gerne sige. Hvis vi alene tager idrætsområdet, som jo også henhører under Kulturministeriet, så er jeg da vidende om, at tallet for dette område alene på landsplan er næsten 2 mia. kr.

Vi er som sagt ikke særlig begejstrede for forespørgslen, og jeg kan måske også udtrykke nogen overraskelse over den beskedne indsats, som Fremskridtspartiet gjorde sidste år, da man debatterede finansloven; her kom der jo kun et par mindre ændringsforslag. Nu i år vil man altså manifestere sine holdninger på en anden måde. Vi synes ikke, det er særlig heldigt, og vi vil afvise det.

Ingerlise Koefoed (SF):

Jeg er såmænd ikke forbavset over, at der kommer denne forespørgsel fra hr. Poulsgaard og fra Fremskridtspartiet, men jeg sy-

[Ingerlise Koefoed]

nes, at den er meningsløs. Som kulturministeren og andre har sagt, er der jo et kulturpolitisk flertal her i Folketinget, der har fremsat og heldigvis fået vedtaget en dagsorden om, at der ikke må spares på Kulturministeriets budget. Den dagsorden er siden blevet overholdt. Kulturministeriets budget er ikke faldet i kroner og øre, det har tværtimod et par gange på grund af beslutninger her i Folketinget fået tilført lidt ekstra penge.

Også på en anden måde synes jeg at forespørgslen er meningsløs. Kulturministeriet får siger og skriver 0,8 pct. af statsbudgettet, dvs. 1,6 eller måske 1,7 mia. kr. for 1987, og det synes jeg ikke er noget at være så forarget over. At hr. Poulsgaard så blander de kommunale udgifter ind, må være hr. Poulsgaards egen sag, men selv det tal, som hr. Poulsgaard nævnte, 3,3 mia. kr., er jo altså ikke noget i forhold til bruttonationalproduktet og i forhold til udgifterne på alle andre områder, så jeg synes, at man skulle dæmpe sig lidt ned med sin forargelse.

Der ligger jo inden for de 0,8 pct. af statsbudgettet meget store områder, der drejer sig både om professionel kunst og kultur, om dokumentationsservice inden for området og om uddannelse af kunstnere, arkitekter, bibliotekarer osv. Det er svært for alle disse områder at klare sig inden for budgettet, og man må også sige, at meget af det efterhånden hviler på et meget udhulet grundlag.

Det, som man så kan diskutere, er den måde, som regeringen prioriterer pengene på, og det kunne vi få en meget lang diskussion om. 98-99 pct. af pengene bruges til mere eller mindre professionelle aktiviteter, og ca. 1 pct., måske 1½ pct., går til de mere folkelige aktiviteter, til det, folk selv tager initiativ til, selv har lyst til at lave i fællesskab med andre. Man skulle egentlig tro, at Fremskridtspartiet ville interessere sig noget mere for det sidste tal og være med til at forhøje det.

Man skulle også tro, at Fremskridtspartiet ville have lagt mærke til, at selv om der er enighed her i Folketinget om Fremskridtspartiets udtalelse om, at de blinde og de svagsynede skal have en bedre informationsservice, så er der ikke på 1987-budgettet sat én eneste øre af til at forbedre den service. Sådan noget kunne Fremskridtspartiet, med den holdning Fremskridtspartiet i øvrigt har til handicappede, til syge, til gamle og til blinde og

svagsynede, protestere imod i stedet for at lave en meningsløs demonstration af den sædvanlige slags, som vi har hørt masser af gange før.

Den prioritering, der finder sted, betyder jo også, at alle de store områder i Kulturministeriet skal skæres ned med 1,8 pct. for at give plads til en udbygning af biblioteksafgiften, som jo vokser automatisk, og til enkelte nyskabelser. Vi ved, at besparelserne på de 1,8 pct. rammer hårdt. Jeg kan nævne, at de rammer Nationalmuseets drift meget hårdt. Jeg kan også nævne noget, der virker lidt mærkeligt: der er lige blevet vedtaget en ny overbygning på forskningsbibliotekerne, et forskningsbiblioteksdirektorat, som skulle samordne og forbedre virksomheden på de store forskningsbiblioteker, og samtidig skal de store forskningsbiblioteker så skære 1,8 pct. ned på materialer og personale. Man kan spørge: hvad hjælper så direktoratet i virkeligheden?

Vi ved også – og det er nævnt tidligere i dag – at der kommer et meget stort tilbud om elektroniske fornøjelser og elektronisk information i den kommende tid. Vi får en masse tv, både dansk tv og udenlandsk. Og det kan alt sammen være meget godt – i hvert fald kan noget af det vel være meget godt, jeg tvivler på kvaliteten i det hele – men hvis det kommer til at stå alene, så er det altså dårligt. Der er ingen tvivl om, at jo mere tv børn og voksne ser, jo mere vil de også blive bundet hjemme foran tv-skærmen, hvis de ikke har andre og spændende muligheder. Og jeg synes ikke, at man bare skal passivisere befolkningen, bare binde den fast til at sidde derhjemme og se tv. Jeg synes, det er kolossalt vigtigt, at man – om ikke andet så som en følgevirkning af alt det tv, der kommer – udbygger de skabende aktiviteter, både det, som folk selv kan være med til at skabe, f.eks. amatørteater, amatørmusik, dans, medborgerhuse, festivaler og masser af børneaktiviteter skabt sammen med eller lavet af børn alene, dels mener jeg også, det er meget nødvendigt, at man kan opleve mere professionelle kultur- og kunsttilbud.

Det er min mening om den sag. Jeg kunne tale meget længere om den. Jeg ved, at det er spildte ord på hr. Poulsgaard, men jeg vil tillade mig at slutte her med at sige, som jeg har antydnet noget om, at jeg synes, det er en meningsløs forespørgsel, der, som hr. Jimmy

[Ingerlise Koefoed]

Stahr sagde, kunne være stillet i kulturudvalget og finansudvalget, hvor den i øvrigt allerede er stillet.

Bernhard Baunsgaard (RV):

En redaktør for Politiken sagde engang, at kendsgerninger distraherer. Man kan i hvert fald ikke påstå, at kendsgerninger har distraheret hr. Poulsgaard, heller ikke den kendsgerning, at vi lever i et parlamentarisk system. Når forespørgslen lyder: »Hvilke besparelser...«, og ministeren er pålagt ikke at foretage besparelser, er det jo så meget ude af kontakt med virkeligheden, at det er besynderligt, at noget fornuftigt menneske kan finde på at stille en sådan forespørgsel.

Må jeg takke ministeren for svaret. Der var flere bemærkninger i ministerens svar, som jeg synes var betryggende, naturligvis først og fremmest det, at ministeren anerkender, at vi lever i et parlamentarisk system og derfor ikke kan foretage besparelser, når et flertal ønsker, at der ikke skal ske besparelser.

Men der var andre bemærkninger, som var rare at høre fra en konservativ kulturminister: Kultur er nødvendig, kultur er en væsentlig del af vor hverdag. Det er netop sagen. Det er et par af de ting, som jeg også gerne vil anvende, når vi taler kulturpolitik.

Måtte jeg derefter sige, at hvis hr. Poulsgaard havde været optaget af kendsgerninger, kunne han jo naturligvis have fået fat i, at da den borgerlige regering i 1982 trådte til, gentog man den spareplan, som Socialdemokraterne havde udarbejdet, hvorefter man i 1986, altså i år, skulle have en besparelse i forhold til budgettet i 1982 på 6 pct. Kendsgerningerne er, at der er sket en forøgelse af budgettet med ca. 42 pct., noget, som var absolut nødvendigt. For første gang har vi i budgettet for 1986 en udgift på 1 øre, hver gang der bruges 1 kr. på statsbudgettet. Hvis man skal støtte kulturen, kan det vel ikke være ret meget mindre, skønt socialdemokraterne havde tvunget det ned på 0,8 pct. Det er første gang siden 1976, man bruger en enkelt øre på kulturbudgettet.

Vores bestræbelser over for den finanslov, der skal vedtages for 1987, vil gå ud på, at vi sætter den smule, vi bruger på kulturen, yderligere op. Når vi mener, at det er nødvendigt, så er det ikke alene med den be-

grundelse, som kulturministeren anvendte, nemlig at kulturen er et led i vor hverdag, men også fordi vi tror på, at det er en af de få muligheder, vi har for at nå frem til en bedre verden; og ingen vil vel for alvor påstå, at denne verden er så god, som mennesker kan lave den. Kulturen er et af de midler, der kan ruske op i os og vise os, at der er andre mulige løsninger. Det er derfor, vi er nødt til at støtte den.

Arne Melchior (CD):

Vi har jo den arbejdsform her i Tinget, at hvis et flertal i et udvalg ikke ønsker en sag ned i salen til videre behandling, så kommer forslaget ikke længere. Det er nok den rigtige måde, ellers ville der være endnu mere spildtid, men en gang imellem kan nok et og andet medlem gribe sig i at ønske, at det var anderledes, således at forslag blev rigtig klædt af til skindet ved at komme til afstemning, således at man foruden ved ordførertalerne kunne konstatere talmæssigt, hvor mange der stod bag en given idé, et givet forslag.

Hvis dette skete, så ville ordføreren for forespørgerne her også få svar på sit dramatiske fremsatte spørgsmål, der lød: hvor går grænsen? Jo, den går dér, hvor Folketinget bestemmer, og det ville ved en afstemning være ved tallet fire. De fire forespørgere er, tør jeg påstå, de eneste der ville trykke på den grønne knap, hvis denne forespørgsel – som altså har til hensigt, at der skal spares mere på kulturbudgetterne – kom til afstemning. Og dermed ville sagen være bragt på den plads, hvor jo nok mange alligevel vil forstå den er i dag. Men jeg kunne altså unde de fire forespørgere at få det skåret ud i pap, så de måske én gang for alle forstod det.

I pengeknappe tider, hvor man ikke kan udvide budgetterne i den udstrækning, man måske gerne ville, og tilgodesee alle de gode ideer, der måske foreligger, er det afgørende vigtigt, at de penge, der er til rådighed, bruges på rette måde, og i den henseende er jeg ganske tryk ved den ledelse, vort kulturministerium har.

Min sidste bemærkning skal være, at forespørgslen her på ingen måde egner sig til at føre kulturdebat på.

Arne Bjerregaard (KRF):

[Arne Bjerregaard]

Ja, hvad skal man sige? Man kan selvfølgelig sige, at den gode Steincke måske udtalte sig på mine vegne, da han i sin tid sagde, at da vi ingen forsyninger havde, fik vi en forsyningsminister, og da vi ingen kultur havde, fik vi en kulturminister. For så vidt kan jeg jeg da give hr. Poulsgaard ret i, at noget af det, vi snakker om som kulturforetelselser, ikke har en pind med kultur at gøre; men for os er det nogle gode aktiviteter i samfundet, som vi finder rimelige, og som vi finder det er godt at vi støtter.

Derfor må jeg sige til hr. Poulsgaard: vi opgiver ikke en krone på budgettet.

Kinch-Jensen (VS):

Fra VS kan vi også gøre det ganske kort ved at sige, at vi finder denne forespørgsel ganske overflødig. Pengene er afsat, og der er almindelig enighed om, at beløbet skal holdes og også udvides, og at der ikke må ske besparelser inden for kulturområdet.

Hvis vi skal tage forespørgslen alvorligt som en politisk markering, mener VS nøjagtigt det stik modsatte af de meninger, som er kommet til udtryk her fra hr. Poulsgaard, og mere er der sådan set ikke at sige til det.

Når hr. Poulsgaard spørger, hvor grænsen går for kulturelle aktiviteter, så kan man jo nok pege på en grænse i kroner og øre, men vi synes, det er vigtigt at påpege, at formålet med kulturpolitikken og det kulturelle liv i øvrigt netop er ikke at sætte grænser. Det handler om vores dagligdag, og det er vigtigt at sikre ved de midler, der er afsat, at der også foregår nogle aktiviteter på tværs af skel og på tværs af forskellige holdninger rundt omkring i lokalområderne, og at andre aktiviteter bliver sat i gang også på landsplan.

Kort sagt finder vi forespørgslen overflødig.

Ministeren for kulturelle anliggender (H. P. Clausen):

Jeg skal da medgive hr. Poulsgaard, at det var et kort svar, men det var ud fra betragtningen, at et kort spørgsmål kræver et kort svar. Spørgsmålet var jo det kortest mulige, og jeg fandt ikke, at der i begrundelsen for spørgsmålet, som blev givet herfra, var udgangspunkt for en egentlig, længerevarende debat om de mange forskellige og meget til-

fældige ting, som blev trukket op: hybridnet, Danmarks Radio, balletdanseres pension og alle disse mange spredte ting giver jo ikke noget udgangspunkt for en kulturdebat.

Jeg synes på den anden side også, at når hr. Poulsgaard siger, at vi bevidstløst fortsætter den hidtidige linje, så er det jo ikke rigtigt. Hvis man f.eks. læste åbningstalen, som blev holdt her i Tinget af statsministeren for ikke så forfærdelig længe siden, så ville man bl.a. have set, at der står, at regeringen agter at gennemgå de forskellige kulturstøtteordninger, og det er sandelig da alvorligt ment, at vi går tingene igennem.

Det kan jeg understrege med henvisning til et konkret område, hvor vi har sat noget i gang, et af dem, som hr. Poulsgaard var inde på, nemlig filmstøtten. Vi skal jo til at revidere filmlovgivningen, og jeg har bedt om at få en uvildig undersøgelse af hele det økonomiske kredsløb omkring filmstøtten for at finde ud af, om disse penge bruges fornuftigt nok, for at vi derefter kan tage stilling til, hvordan vi fremover vil støtte filmområdet, men vi vil gøre det på det effektivest mulige grundlag. Det er dog et udtryk for, at vi ikke blot bevidstløst fortsætter, hvad der hidtil er foregået, men agter at gå ind i tingene.

Vi ønsker ikke en statsstyring af det kulturelle område. Vi ønsker et etablerede rammer, som befolkningen kan fylde ud med kulturel aktivitet, og inden for hvilke den kan få de kulturelle oplevelser, som hører til i dagligdagen, som jeg sagde tidligere, og som nogle af ordførerne så venligt har gentaget.

Jeg mener, det er nødvendigt med en kulturpolitik, men jeg vil også understrege, at det budget, vi har lagt frem for 1987, er regeringens budget. Det er regeringens eget budget, det er ikke blot et udtryk for, at vi føler os bundet af den folketingsbeslutning, som er blevet nævnt nogle gange. Ellers ville vi jo heller ikke i de forløbne år have øget bevilningerne, sådan som det faktisk er sket. Det er jo ikke rigtigt, at det er et flertal uden om regeringen, der har lagt penge på; vi har selv taget initiativer, vi har også selv været med på nogle områder i hvert fald.

Jeg er enig med ordførerne i, at på det foreliggende grundlag kan vi ikke føre en egentlig dybtgående meningsfuld kulturdebat, så derfor skal jeg heller ikke gå ind på de enkeltpunkter, som nogle af ordførerne

[Ministeren for kulturelle anliggender]

nævnte; det bliver der jo nok lejlighed til i andre sammenhænge.

Men jeg vil afsluttende sige, igen med et citat – så vidt jeg kan gøre det efter hukommelsen – fra åbningstalen, at en af udfordringerne til kulturpolitikken i øjeblikket netop som følge af det, som fru Ingerlise Koefoed var inde på, væksten på det elektroniske område, er at sikre vilkårene for en levende dansk kunst og litteratur, og det mener vi er rigtigt, det er vor linje. Derfor kan man i det forslag, vi har lagt frem til finanslov for 1987, se, at vi ønsker at støtte kulturen, vi ønsker at opretholde mulighederne for kulturelle udbud i hele kulturens bredde og dybde.

(Kort bemærkning).

Bernhard Baunsgaard (RV):

I anledning af kulturministerens bemærkninger om, at forhøjelsen af kulturbudgettet var regeringens egen, må vi konstatere, at regeringen har skiftet politik, for da regeringen tiltrådte, var det med et forslag om at nedsætte kulturbevillingerne, akkurat som de socialdemokratiske regeringer havde gjort, fra de trådte til efter VKR. Jeg kan minde om, at de sidste år under VKR-regeringen brugte man 1¼ pct. på kulturbudgettet; da man tog over fra den borgerlige regering, var det nede på 0,8 pct., og man agtede at nedsætte dette beløb yderligere. Men jeg kan naturligvis kun være tilfreds med, at regeringen på dette punkt har skiftet politik.

Poulsgaard (FP):

Ja, der er jo ikke meget at sige tak for. Det er jo hurtigt gjort.

Jamen kulturminister, det er jo denne bevidstløse fortsættelse af støttepolitikken. Skiftede vi regering, eller skiftede vi ikke regering? Vi har ikke skiftet regering, vi har sat nogle nye folk på taburetterne, men præcis den samme linje fortsættes: støtte til kulturen. Man er liberal, men man tror ikke selv på de liberale ideer, man tror ikke, at kulturen kan leve uden støtte. Dog er der en lang række lande, vi kan sammenligne os med, hvor man har et blomstrende kulturliv, men ikke har en statslig indblanding, som man har i Danmark. Derfor er det en bevidstløs kulturpolitik, der bliver ført. Når kulturministeren harcelerer over, at det er en kort fore-

spørgsel, ja, så er forespørgsler normalt korte, men jeg har da hørt ministeren give en lang besvarelse mange gange, så det var en meget søgt forklaring.

Ministeren kan da heller ikke løbe fra, at ministeren fortsætter, hvor Socialdemokratiet slap: man har fået bånd, man har fået musik, man har fået alt ind på biblioteket. Nu tager ministeren en forsøgsordning op med, at video også skal ind på biblioteket.

Men ellers skal jeg prøve at tage det sådan lidt i rækkefølge.

Beløbet var helt latterligt, sagde hr. Jimmy Stahr. Jamen det er jo fantastisk, at repræsentanter for et arbejderparti kan sige, at det er latterligt at bruge over 3,3 mia. kr. til kultur – dertil kommer det, vi giver til idrætten. Hvor mange timer skal man ikke arbejde for at betale 3,3 mia. kr. i skat? Det er simpelt hen en hån mod den arbejdende del af befolkningen at sige sådan noget.

Så lad mig tage de to såkaldte arbejderpartier med, VS og SF, der begge to harcelerer over, at det er at spille Folketingets tid. SF har aldrig spildt Folketingets tid, nej da, det kunne SF da ikke drømme om. Man er jo blevet så parlamentarisk. De forslag, SF har fremsat, har selvfølgelig altid flertal, og det har også de, der kommer fra VS. Hvis vi har et Folketing, hvor det er meningen, at meninger skal brydes, så lad os blive fri for sådan noget.

Fru Ingerlise Koefoed jo stod heroppe og talte sig varm for de handicappede; jeg er enig med fru Ingerlise Koefoed i, at her var der måske et sted, hvor man virkelig kunne få nogle penge til de handicappede, og så kunne man lade de bedrestillede selv betale deres kulturaktiviteter. Det var måske en idé at se på det frem for at stå her og skælde ud på Poulsgaard for at spille Folketingets tid.

Så sagde hr. Bernhard Baunsgaard noget, som lød meget mærkeligt i mine ører. Jeg anerkender så absolut det parlamentariske system, men det parlamentariske system indebærer også, at regeringen har lov til at fremlægge sine ideer. At regeringen så bliver stemt ned, men ikke vælger at gå af, at regeringen vælger at leve med nogle dagsordener, det er en anden side af sagen. Regeringen skal selvfølgelig efterleve Folketingets flertalsbeslutninger, det kunne jeg ikke drømme om at anfægte. Jeg kan somme tider synes, at den har taget lidt for mange nederlag, men

[Poulsgaard]

regeringen har så sandelig både ret og pligt til i et parlamentarisk system at fremlægge det, som den mener. At man så ikke kan få flertal for det, all right, det er en anden side af sagen. Hr. Bernhard Baunsgaard ryster på hovedet, men det er nu min udlægning.

Hr. Arne Melchior siger, at der kun var fire, der ville stemme i denne sag, og det har hr. Arne Melchior fuldstændig ret i. Men ude i landet er der ikke kun fire, dér er det i hvert fald ifølge de undersøgelser, der er, et flertal af befolkningen. Jeg tør også vove den påstand, at hvis vi sendte kulturlovene til folkeafstemning, så faldt de med et brag; den påstand vil jeg vove til enhver tid. Jeg forstår ikke, at vi ikke kan få de kulturlove til afstemning.

Jeg vil også påstå, at hvis man turde give folketingsgrupperne frie hænder, så ville der være mere end fire, der ville stemme for, at vi skulle begynde at spare på de kulturelle budgetter, når vi ellers pålægger afgifter og byrder ud over alle grænser.

Hr. Helge Sander var meget utilfreds med den måde, der arbejdes på. Det er jeg egentlig ked af; vi har faktisk arbejdet ret seriøst med det her, vi har brugt mange timer til det. Men de forskellige tal er jo godt begravet, når man skal finde dem frem.

Man kan ikke forstå, at jeg blander amter, kommuner og stat sammen. Jamen er de fleste mennesker i dette land da ikke ravruskende ligeglade med, hvad de skal betale i amtskat, hvad de skal betale i kommuneskat, og hvad de skal betale i statskat? Det er det samlede skattetryk, der interesserer borgerne. Det er det, der interesserer mig. Derfor kan vi selvfølgelig ikke sige, at staten giver så og så meget til kulturen, hvis vi glemmer, hvad amter og kommuner giver; er amter og kommuner ikke også en del af samfundet? Jeg vil aldrig kunne forstå den form for debat.

Men jeg kan i hvert fald forstå, at vi står fuldstændig ene her, og man vil så gerne bruge penge. Men jeg synes nok, at arbejderpartierne én gang til skulle gå hjem og overveje, om det ikke snart var på tide, at man satte stop her for det griseri, der foregår med skatteydernes penge, og så brugte dem til sociale forbedringer i stedet for. Jeg synes nok, at de borgerlige partier burde overveje: hvor ligger det liberale i den politik, der bliver ført. Der bliver måske ført radikal politik, det ved jeg

ikke, for der er ingen, der kan finde ud af, hvad det er.

Men jeg skal altså til noget kulturelt; jeg skal hjem til sølvbryllup. Hvis jeg ikke når at komme på talerstolen, når den næste sag er på dagsordenen, så skal jeg meddele allerede nu, at vi selvfølgelig ikke kan støtte det forslag.

(Kort bemærkning).

Ingerlise Koefoed (SF):

Jeg mener sådan set ikke, at jeg har sagt, at hr. Poulsgaard spildte Folketingets tid med sin forespørgsel. Men jeg har sagt, at det var spildte ord på hr. Poulsgaard at prøve at forklare ham noget andet end det, han altså mener om kultur, og det er jo en helt anden sag. Jeg sagde, at forespørgslen er meningsløs, og det tillader jeg mig at mene; jeg synes, den er meningsløs, med den holdning, som de andre partier her i Folketinget nu engang har til besparelser eller ikke-besparelser på det kulturelle område.

Så vil jeg da også godt sige, at det er min overbevisning – og jeg er sikker på, at det er mange andres overbevisning også – at for overhovedet at kunne klare tilværelsen i samfundet, sådan som det er for øjeblikket, er det nødvendigt med en hel del inspiration, også anden inspiration end den, som hr. Poulsgaard kan skabe ved at stå her i Folketinget og sige en hel masse.

Jeg mener, at biblioteker, skoler, teatre, musik, museer, idræt og leg og alt sådan noget er kolossalt vigtige for udvikling af mennesker og for udviklingen af deres fornemmelse af, hvad de selv og tilværelsen er værd, og hvilken rolle de kan spille, og altså vigtige for den demokratiske udvikling. Og den slags kan man ikke afvise ved at sige, at 3,3 mia. kr. er for meget at betale for det.

Det er vigtigt for folkets udvikling, at der også er muligheder, som ikke er kommercielt styrede. Hvis hr. Poulsgaard alene skal styre kulturpolitikken, så bliver det kun ting, der kan betale sig, der kommer til at træde frem for folk og være med til at præge deres bevidsthed, og den holdning til kulturpolitik er vi mange andre der ikke deler.

(Kort bemærkning).

Albrechtsen (VS):

[Albrechtsen]

Jeg skal blot understrege over for hr. Poulsgaard, at når vi har sagt, at denne forespørgsel er overflødig, så er det ikke, fordi Fremskridtspartiet ikke på forhånd har sikret sig flertal for sin sag. Jeg synes, det kan være udmærket og rigtigt – og VS gør det jo ofte – at anmelde forespørgsler om sager, hvor man er markant i mindretal, men hvor man vitterlig har en sag at rejse, som man mener har tiden for sig, og som man derfor vil arbejde for kommer bedre frem i lyset, også her i Folketinget.

Men når denne sag er specielt overflødig, så er det af to grunde. For det første er temaet ramt lidt ved siden af, for det, hr. Poulsgaard jo i virkeligheden vil have, er en dybtgående kulturel debat, og dér er spørgsmålet så at sige lidt forkert stillet. Selve forespørgslen er lidt forkert stillet, den rammer lidt ved siden af det, hr. Poulsgaard egentlig gerne vil rejse over for Folketinget og over for befolkningen. For det andet er sagen så umådelig dårligt forberedt, at den ikke kan undgå at ende med det resultat, at hr. Poulsgaards eget synspunkt bliver svækket både her i Folketinget og i befolkningen. Det er jeg ikke ked af, men det er det, der sammenlagt får os til at sige, at den debat, som hr. Poulsgaard her har rejst, er overflødig.

(Kort bemærkning).

Bernhard Baunsgaard (RV):

Forespørgslen er jo ikke til at behandle på en fornuftig måde, for den opfordrer ministeren til at bryde parlamentarismen.

Det princip, som den danske befolkning kæmpede for i mere end en menneskealder: at regeringen skal være i overensstemmelse med Folketingets flertal, det er i virkeligheden det, som hr. Poulsgaard foreslår at den nuværende minister skal bryde. Hvad var det for et system, vi havde, hvis det lykkedes?

Derfor er det næsten umuligt at få noget fornuftigt ud af denne debat.

(Kort bemærkning).

Jimmy Stahr (S):

Jeg synes ærlig talt, det er lidt ulækkert, når hr. Poulsgaard hele tiden tager arbejderpartierne og arbejderbevægelsen med ind i sine overvejelser. Det behøver hr. Poulsgaard slet ikke gøre. Siden arbejderbevægelsen star-

tede i slutningen af sidste århundrede, er den gang på gang gået i spidsen, når det drejede sig om kultur, og det vil den fortsat gøre, så det behøver hr. Poulsgaard overhovedet ikke at beskæftige sig med.

(Kort bemærkning).

Poulsgaard (FP):

Om hr. Jimmy Stahr kan lide det eller ej, så vil jeg altså fortsat forsvare den lille mands sag. Pamperne, de, der spiser kirsebær med de store, ih, de er så kulturelle, men de derude på arbejdspladserne, der skal tjene pengene til det, synes aldeles ikke om den førte kulturpolitik.

Og så er jeg da glad for, at hr. Albrechtsen vil tage vare på mit gode navn og rygte – det ville da være kedeligt, hvis han ikke ville gøre det – men vi skal nu nok selv bedømme i Fremskridtspartiet, hvad der skader og hvad der gavner os. Det skader i hvert fald ikke sagen, at vi får en debat omkring det. Det skader ikke sagen, at man får at se, at man har stemt de forkerte mennesker herind, dem, der bare bevidstløst bruger løs af borgernes penge.

Og så til fru Ingerlise Koefoed: hvis jeg havde den holdning, fru Ingerlise Koefoed har, hvis jeg var venstreorienteret, hvis jeg havde alle mine venner ansat i Danmarks Radio og fjernsyn, i massemedierne, hvor de kan bombardere folk og informere folk om de rigtige synspunkter, så ville jeg da nok også være ked at det, hvis der blev fri information og et frit kulturliv.

Men jeg har egentlig lyst til at spørge fru Ingerlise Koefoed om en masse vestlige lande, som vi godt kan sammenligne os med – USA, Australien, New Zealand, Holland, vi kan tage dem på stribe – hvor man ikke har et statsligt dirigeret kunstliv, er menneskene i disse lande sådan nogle simple og dårlige personer, der kun tænker på sig selv? Er det kun danskere, der er sådan nogle rare og dygtige og flinke og venlige mennesker? Sådan må jeg udlægge fru Ingerlise Koefoeds betragtninger.

Og så til hr. Bernhard Baunsgaard: det kan ikke være hverken voldtægt eller noget andet mod parlamentarismen at bede en minister fremlægge de besparelser, som man går ud fra – da ministeren tilhører Det Konservative Folkeparti – at ministeren ønsker at

[Poulsgaard]

gennemføre. I hvert fald dengang, da de Konservative var i opposition, ønskede man besparelser på kulturbudgetterne. Jeg er da så gammel som medlem af Folketinget, at jeg kan huske den nuværende økonomiminister Anders Andersen – han var vist finansminister dengang – der snakkede om nogle kroner, dengang man ville til at tage lidt for at låne en bog på biblioteket; jeg mener også, de Konservative var med i det dengang. Så det kan ikke være forkert.

(Kort bemærkning).

Bernhard Baunsgaard (RV):

Hr. Poulsgaard påstod, at det ikke kunne være rimeligt, at en konservativ minister ikke kom med besparelser. Jo, det er rimeligt. Det er helt i orden, at de Konservative er imod, at man bruger penge på et eller andet område, så længe de er i opposition, og stiller forslag om det. Men hvis man ønsker at have regeringsmagten, hvis man ønsker at være minister i Danmark, så har man værsgo at følge, hvad et flertal i Folketinget bestemmer.

Hermed sluttede forespørgslen.

Den næste sag på dagsordenen var:

5) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 7:

Forslag til folketingsbeslutning om udvidet støtte til kulturformidlende aktiviteter.

Af Ingerlise Koefoed (SF) m.fl.
(Fremsat 9/10 86).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Ministeren for kulturelle anliggender (H. P. Clausen):

Den bevilling på 1,5 mill. kr., som vi råder over på finansloven til kulturformidlende aktiviteter, anvendes jo til en lang række forskelligartede initiativer over hele landet. Der kommer ansøgninger fra medborgerhuse, fra aktivitetsgrupper og vedrørende enkeltpersoners arrangementer. Der bliver givet tilskud til kulturelle aktiviteter, hvor professionelle eller amatører forsøger sig med nye måder at præsentere eller sammenholde gammelkendte

kunstformer på. Endelig gives der støtte til særlige ungdomsprojekter med socialt sigte, kriminalpræventivt sigte eller både socialt og kriminalpræventivt sigte under ét.

Jeg vil gerne nævne, at finanslovbevillingen på 1,5 mill. kr. må ses i sammenhæng med to andre bevillinger, som ministeriet råder over. Der bliver givet støtte til kulturformidlende aktiviteter også i andre sammenhænge.

Vi har arbejdsgruppen »Børn og kultur«, der hvert år får en tipsbevilling på 300.000 kr. specielt til kulturformidlingsarbejdet for børn op til ca. 14 år.

På finanslovsforslaget for 1987 er der afsat en bevilling på 539.700 kr. til særlige kulturelle aktiviteter for og omkring indvandrere. Denne bevilling bliver fordelt efter samråd med ministeriets arbejdsgruppe vedrørende indvandreraktiviteter. Den arbejdsgruppe består af 7 indvandrerrepræsentanter, som er udpeget af de større indvandrerorganisationer, og i gruppen deltager endvidere en indvandrerkonsulent fra Socialministeriet og ministeriets fuldmægtig. Også her har vi et område, som er af kulturformidlende karakter.

Som ordføreren for forslagsstillerne, fru Ingerlise Koefoed, også selv gør det i bemærkningerne til forslaget til folketingsbeslutning, vil også jeg gerne pege på den støtte, ministeriet kan yde til kulturformidlende aktiviteter under musikloven og teaterloven. Også på de årlige tipsfordelingsplaner afsættes der beløb til kulturformidlende arbejde.

Når SF nu foreslår en forøgelse af finanslovbevillingen til kulturformidlende aktiviteter fra 1,5 mill. kr. til 10 mill. kr. på de årlige finanslove, vil jeg anføre, at de aktiviteter, der er nævnt i forslaget og bemærkningerne, efter min opfattelse i altovervejende grad må finansieres lokalt og ikke institutionaliseres ved bevillinger på finansloven. Det er de lokale instanser, som kender behovet og kan vurdere aktiviteterne.

Den hjælp, staten yder, er derfor klart tænkt som en hjælp – og en lille hjælp – til selvhjælp. Jeg mener, at bevillingen på 1,5 mill. kr. til disse formål gør gavn og er en pæn hjælp. Det vil i forhold til ministeriets øvrige formåen være meget flot at forøge bevillingen til 10 mill. kr., og en sådan forøgelse vil være ude af proportion med Kulturministeriets øvrige budgetposter.